

Olcsó játék

2010 december 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

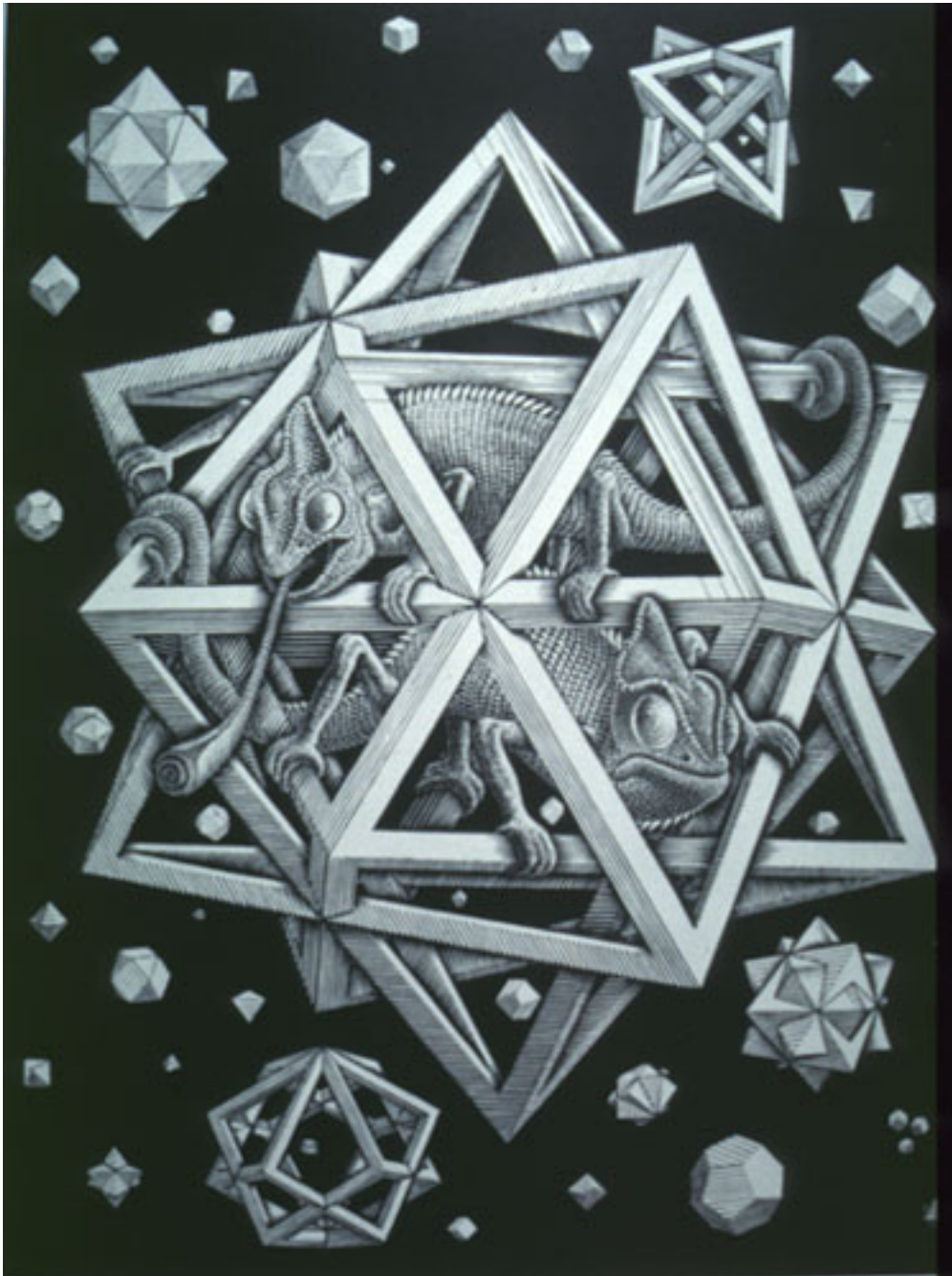
- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Van nekem egy nagyszerű logikai játékom, még a régi, szép időkben. Mint látható, egy végtelenül egyszerű kis szerkezetről van szó. Egyetlen fa tábla, amelyen likak vannak, és ezekben - egyetlen kivételtől eltekintve - szintén fából készült pöckök vannak elhelyezve.

A játék működése a felhasznált anyagok bonyolultságával és összetettségével vetekszik: abba az egyetlen (illetve a lassan felszabaduló összes többi) üres részbe kell átrakosgatni a 32 pöcköt vízszintes, függőleges vagy átlós irányban, egyenként. A lényeg, hogy mindig egy másik pöck felett kell elhaladni, aminek következtében az áthidalt fadarabocskát eltávolíthatjuk a talapzatról. Nem lehet azonban egy lépéssel ész nélkül átugrani a fél táblát, hiszen az indulás és a végállomás (egy üres lik) között egyetlen pöck fölött kötelező áthaladni a fent nevezett irányokban. A cél, hogy a végén mindössze egy maradjon meg, bárhol is legyen az.

Látható, nem egy túlbonyolított, zavaros rendszer jutott neki, ám ennek ellenére zseniális a szerkezet! Már a harmadik-negyedik átdugdosás után elkerülhetlenné válik, hogy alaposan megtervezzük a következő lépésünket, és nagyon fontos, hogy vigyázzunk, nehogy bárhol hátramaradjanak magányos, elszigetelt pöckök, amelyeket később már nem lesz lehetőségünk kimozdítani a helyükről. A menet kezdetén üresen maradt likat természetesen mi választhatjuk meg, ügyességünk és gyakorlottságunk függvényében. Egy középtájon szabadon hagyott pont könnyebb, egyszerűbb és gyorsabb játékot tesz lehetővé, míg ha valamelyik sarkot jelölünk ki kezdő pozíciónak, jóval komolyabb kihívásra számíthatunk.

Na, ma dél körül nekiültem e régi, nagy kedvencemnek, és legalább harminc menetet lezavartam egy ültő helyemben. Remek kikapcsolódás volt, élveztem a logikai kihívást, szitkozódtam, amikor csúnyán benéztem valamit, és rettentő mód örültem, amikor sikerült lekopasztanom a táblát. Olyan fifti-fifti végeredmény körül zártam, ami miatt kicsit csalódott voltam, de tudom, csupán magamat okolhattam érte. A kezdő pozíciót menetről menetre váltogattam, így nem eshettem abba a hibába, hogy egy korábbi meccs tanulságait felhasználva könnyebben

boldogulok majd.

Egy szó, mint száz, majdnem öt óra szállt tova úgy, hogy fel sem tűnt az idő múlása. Nagyszerűen éreztem magam, amihez nem volt szükség komplikált, zavaros, ellentmondásos szabályokra, millió karton- és műanyag jelzésre, ezeryi kártyára, amelyből majd saját paklikonceptiókat építhetek ki. Nem kellett számítógép, konzol, sőt, még társaság sem. Nem kellett ismert frencsájzokat megvásárolni a készítőknél, hogy én, a játékos, otthonosabban érezzem magam. Nem volt szükség arra, hogy a tévében állandóan mutogatott figurák, képek és színek díszítsék a játéktáblát. Elég volt némi csupasz fa, meg egy vidám logikai rendszer, és máris kész a boldogság. És erről a receptről sosem lenne szabad megfeledkeznie senkinek, legfőképpen a karácsonyi ajándékvásárlás kedvéért.

Sztakó Balázs

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló